

Altijd zondag

Verhalen

Sanna Es

Schrijver: Sanna Es
ISBN: 9789464487466
© Sanna Es 2022
© Vlamme verzinsels 2022
www.vlammeverzinsels.nl

Coverontwerp: Sanna Es

18+ Dit boek bevat expliciet taalgebruik en is uitsluitend bestemd voor volwassenen

Alle personages en gebeurtenissen uit deze bundel zijn fictief en elke gelijkenis met bestaande personen, levend of niet, berust geheel op toeval

Alle rechten voorbehouden

Voorwoord

Ongemakkelijk hè?

Ik weet wat je denkt, lezer. Je hebt dit boek in je handen omdat de omslag je aandacht trok. Die prikkelt je nieuwsgierigheid want hij draagt een belofte in zich, hij appelleert aan iets wat diep in je zit. Je slaat het boek open en leest de colofon. Daarin staat een waarschuwing: 18+. Het bevestigt je vermoeden; waar de buitenkant van het boek weliswaar suggestief is maar door iedereen gezien mag worden, is de inhoud 'uitsluitend voor volwassenen'. Je twijfelt nu. Misschien voel je je zelfs een beetje betrap, en als je toch besluit verder te bladeren en bij dit voorwoord bent aangekomen weet je één ding al zeker: als er visite komt zal dit boek niet prominent op je salontafel liggen.

Dat is jammer.

Ja, dit boek bevat 'expliciet taalgebruik'. Ja, dit zijn gebundelde verhalen waarin lust en verlangen een prominente plaats innemen. Maar het is zoveel meer, dus schud het ongemak van je af. Je nieuwsgierigheid is terecht en zal worden beloond.

Als het schrijven van een kort verhaal een vak is, is het schrijven van een kort *erotisch* verhaal een ambacht. Een ambacht dat Sanna Es als geen ander beheerst. Ze weet dat erotiek voor verschillende mensen verschillende dingen betekent, en dat de prikkeling van de behoefte aan lijflijk contact en seks – een behoefte die we allemaal hebben, ook jij – soms door ogenschijnlijk simpele dingen kan worden aangewakkerd: een oogopslag, een gebaar, een paar woorden. Ze weet dat het erotische element in een verhaal geen doel op zich is, maar een vanzelfsprekende en passende consequentie van twee andere zaken: storyline en

sfeer. Zonder die ingrediënten is elk kort verhaal iets wat kan, maar niet goed voelt. Zonder plot en ambiance blijft elke vertelling een kaars in een vacuüm: doelloos en koud. Hoe anders zijn de verhalen in dit boek.

Misschien heb je inmiddels ook de achterflap gelezen, waarop staat dat de zeventien verhalen in deze bundel gaan over gewone mensen. Maar onder Sanna's vaardige pen worden ze stuk voor stuk toch bijzonder, krijgen ze hun eigen karakter en gezicht. Soms met een glimlach, vaak met zichtbare krassen en littekens, betrand en met doorgelopen mascara. Maar geef toe: wat is menselijker en herkenbaarder dan dat? Lezen is als kijken in een spiegel, en de spiegel die Sanna ons voorhoudt is kraakhelder. Als er al ongemak zit in het lezen van dit boek is dat in de onverbidde eerlijkheid waarmee de verhalen zijn geschreven en die ons diepe verlangen naar menselijk contact weerspiegelt; onze behoefte aan liefde, lijf en lust. Ook die van jou.

Je gaat het boek nog steeds niet op de salontafel leggen, hè?

Geeft niet. Stop het weg in een kast, leg het onder je bed, lees het voor aan die ene persoon voor wie je je brandende nieuwsgierigheid niet verborgen hoeft te houden. Doe ermee wat je wil. Als je het maar leest, het is de moeite waard. Het is zoveel meer.

Mahotsukai

Verhalenverteller – een eetlepel verlangen, een scheut erotica en een mespunt nostalgie

Web: mahotsukaistories.wordpress.com

Twitter: @mhtskai

Altijd zondag

Het alledaagse heeft plaats gemaakt voor een constante, eeuwigdurende zondag. Mijn wereld is gekrompen tot de muren van mijn appartement en een dagelijkse wandeling naar de kruidenier waar ik op anderhalve meter netjes op mijn beurt wacht. Op werkdagen start ik mijn computer op en verlies ik mezelf meer dan normaal in het schrijven en lezen van rapporten, virtuele meetings en calls met de rest van mijn team. Pauzes breng ik door op de trap bij de ingang van mijn complex in de hoop dat er iemand langs komt waar ik op veilige afstand een luchtig praatje mee kan maken. Er zijn dagen dat ik niemand zie. Mijn kleine autootje staat al weken stil en heeft inmiddels een lichtgroene waas van alle pollen die in deze tijd door de lucht waaien. Ik douche elke ochtend én elke avond, soms ook in de middag. Het warme water doet een klein beetje denken aan jouw warme omhelzing.

Het missen heeft een permanente vorm aangenomen. Ik draag het met me mee, als een trouwring of een halsband. Iets wat nog net geen echt stukje van je is, maar waarvan je wel het gevoel hebt dat je zonder niet helemaal kunt bestaan. Ik mis al een tijdje best wel erg.

Het uitzicht vanaf mijn kleine balkon over het boomrijke park erachter is de perfecte plek om melancholisch te mijmeren. Misschien hadden wij nu daar gelegen, op een kleedje, dicht tegen elkaar aan. Een beetje heimelijk, zoveel mogelijk weg van andere ogen. Praten, lachen, zoenen. Jouw hand strelend onder mijn rokje, steeds hoger tot je ontdekt dat ik geen slipje draag. Wij en andere vlekken op onze kleding, gezicht in de zon. Warm van buiten, van binnen heet.

Ik verlang naar je stem, naar je geur, naar je ogen en je

vingers. Je mond, je tong, je huid, je smaak.

Ik mis dat alles zo dat het voelt alsof het nooit meer op gaat houden.

Begrijp me niet verkeerd. Soms is missen ook fijn. Het is een manier om mijn verlangens dichtbij te houden, maar ik mis het ook om niet te verlangen. Om zo nu en dan een beetje moe te worden of voor lief te nemen. Ik mis het om ze altijd dichtbij te weten, zonder angst of twijfel.

Toch voel ik ook, sommige dingen veranderen nooit. De zon schijnt, het beton is warm onder mijn blote voeten en de geur van lente, die mix van honing en van de geur die mensen krijgen als je van ze houdt, bestaat nog steeds. Juist omdat het niet verandert, worden het missen en de onzekerheid groter en dieper.

Voorlopig keert de tijd nog niet terug naar alledaags en losbandig en als dat wel gebeurt dan duurt het vast nog maanden voor we weer gewend zijn aan ons eigen leven, zelfs als dat weer helemaal van ons mag zijn.

Ik sluit mijn computer af en loop naar de badkamer om het gevoel van werk van me af te spoelen en me voor even weer te wanen in jouw warme omhelzing. Misschien dat ik mijn kutje scheer, misschien ook niet.

Het werk van Sophie

Dag één

Met een zwaar, nog slaperig hoofd duwt Sophie de deur van haar kamer open. Ja, ze hoorde het goed. Stemmen. Die van haar zus Julia herkent ze meteen. De andere? Het is een mannenstem. Zwaar en een beetje schor. Waarom is er een man in haar huis? En waarom zo vroeg? Sophie zet haar blote voeten op de houten vloer van de overloop en leunt een beetje over de balustrade. Ze kan de twee mensen niet zien, maar ze kan nu wel beter horen wat er wordt gezegd en ze hoort de lach in Julia's stem. 'Dat is dan geregeld. Heel fijn, het is me al jaren een doorn in het oog.'

Sophie fronst. Wat?

De mannenstem antwoordt. 'Maakt u zich geen zorgen, alles komt piekfijn in orde. Ik kan morgen beginnen.'

Julia reageert meteen. 'Morgen? Waarom niet vandaag?'

Sophie schrikt. Nee, niet vandaag! Ook niet morgen. Nooit.

Ze staat al op de trap. Haar hand glijdt langs de leuning, over het zilverkleurige tape en de zachte sjaals die het kapotte houtwerk beschermen en moeten voorkomen dat splinters in haar huid dringen. De twaalfde tree kraakt gevaarlijk. Julia kijkt omhoog en lacht. 'Goedemorgen lief zusje, dit is Aart.'

Sophie broemt een begroeting, maar kijkt de man niet aan.

'Wat is er vandaag?'

Julia zucht en draait met haar ogen. 'Dat heb ik je verteld. Aart komt je helpen met het achterstallige onderhoud. De trap, de kozijnen, het houtwerk van de veranda, alles eigenlijk.'

Sophie bijt op haar lip en schudt haar hoofd. 'Dat is mijn

werk en ik heb geen hulp nodig, volgens mij heb ik je dat ook gezegd en ...'

De man onderbreekt haar. 'Maakt u zich geen zorgen mevrouw. Uw zuster heeft me verteld wat de bedoeling is en ik zal ervoor zorgen dat niets van de oude staat verloren gaat.'

Nijdig kijkt Sophie hem nu toch aan. De woorden die ze hem toe wil bijten, blijven steken in haar keel. Plotseling is ze zich bewust van haar dunne nachthemd en meteen ook van haar tepels, die zich brutaal en nieuwsgierig oprichten.

De man blijft haar vriendelijk aankijken, Julia giechelt 'Misschien moet je je even gaan omkleden lief zusje. Aart is hier om te helpen. Jij bent op het moment druk met je schilderijen. Wees blij dat ik het heb geregeld. Nu kun jij je in alle rust op je werk concentreren.

Sophie draait zich om en stampet naar boven. Weer vergeet ze de twaalfde tree over te slaan en Julia roept. 'Kijk nou uit! Dadelijk lig je beneden.'

Met een klap gooit Sophie haar kamerdeur dicht. Helpen! Aart komt helpen! Ze heeft geen hulp nodig. Zo hebben ze het afgesproken. Julia werkt, Sophie blijft thuis zodat ze kan schilderen en het huis kan opknappen. Het huis, dat in veel slechtere staat is dan ze dachten, maar dat geeft niet. Ze kan dit. Als ze eerst maar eens een schilderij afkrijgt. Dat kan ze nu natuurlijk helemaal vergeten. Sophie houdt niet van vreemde mensen, vooral niet van vreemde mannen. Hoe licht hun ogen ook zijn en hoe warrig hun blonde haar ook zit.

De voordeur gaat krakend open en valt weer dicht. De ramen van Sophie's kamer trillen in hun kozijnen. Ze kijkt naar buiten. Julia loopt het tuinpad af. Bij het scheve hek draait ze zich om en ze zwaait lachend naar Sophie. Sophie steekt haar tong uit. Julia heeft makkelijk praten. Zij verdwijnt zes dagen in de week naar haar oh zo interessante kantoor met oh zo interessante collega's, terwijl Sophie achterblijft in een huis vol vage herinneringen met als enige

uitstapje een wekelijks bezoekje aan haar therapeut.

Dag twee

Sophie duwt tegen het scheve tuinhek, het hout schuurt over de stenen. Vroeger piepten alleen de scharnieren. De zachte aankondiging deed haar altijd de toen nog stevige trap af hollen. Naar haar vader, die thuiskwam uit zijn werk. Of de postbode die misschien wel een leuke ansicht vol gebrekkig Engels van haar pen vriendin uit Afrika kwam bezorgen. Vriendinnen van haar moeder. Haar opa en oma. Broers en zussen van haar ouders. Die oom die niet echt een oom was, met de grote Sint Bernard. Allemaal kwamen ze door het tuinhek. De hond moest altijd naar het lage souterrain onder de keuken, vanwege de katten. Later kwamen de artsen en verplegers. Het hek werd uit zijn scharnieren geduwd toen de kistdragers onhandig door de bocht manoeuvreerden. Het was de laatste keer dat haar moeder het huis verliet. Sophie stond op de veranda, naast Julia, schuin achter haar opa en oma, de vochtige neus van de Sint Bernard tegen haar vingers en de hand van die ene oom zwaar en troostend op haar schouders. Haar vader zat binnen bij het lege ziekenhuisbed.

Misschien moet ze dit de volgende keer aan haar therapeut vertellen. Het lijkt belangrijk. Misschien wel belangrijker dan haar schilderijen die maar niet wil lukken. Veel belangrijker dan de geluiden van brekend hout waar ze vanmorgen mee wakker werd. Ze loopt in de richting van bijna dezelfde geluiden.

Aart staat gebogen over een groot, grillig gat in de veranda, hij steunt met zijn handen op zijn knieën. De witte broek spant strak om zijn billen en dijen. Waarom dragen werklui vaak witte kleding? Haar gedachten verlaten haar mond voor ze er erg in heeft. Hij kijkt haar lachend aan.

‘Omdat we vaak buiten werken, meestal als de zon schijnt. Kijk eens wat ik hier vind.’

Hij springt in het gat, duikt onder de ongeschonden planken

en komt weer boven met een groezelig ansichtkaart in zijn hand. Sophie krijgt het koud en blijft heel even als versteend staan, voor ze met een grote stap bij hem is en het stuk karton uit zijn handen grist. Zonder hem aan te kijken loopt ze naar binnen en door naar haar kleine studio aan de achterkant van het huis. Daar leest ze het handschrift met de ronde letters.

Dearest friend, you have to TELL someone!

Wat moet ze vertellen? En waar is de rest van de ansichten gebleven?

Dag drie

Sophie ligt op haar rug op bed, haar handen met de vingers ineengestremeld op haar buik. Daar is het warm. Ook de huid van haar gezicht is warm. Alsof ze te weinig gedronken heeft vandaag. Heeft ze dat? Ze schudt haar hoofd. Maar ze heeft het wel warm. En dat is zijn schuld!

Hij kwam in haar studio, zomaar, zonder kloppen of andere vorm van aankondiging en hij keek naar de schilderijen

‘Mooi, je hebt talent.’

Toen had ze pas door dat hij achter haar stond. Geschrokken draaide ze zich om. Ze probeerde het schilderij waar ze aan werkte voor zijn nieuwsgierige blikken te verbergen. Hij merkte het niet en kwam dichterbij. ‘Erg mooi, haast levensecht. Je schildert honden?’

Sophie schudde haar hoofd, hij lachte. ‘Maar je houdt van honden, ik ook. Als kind had ik ook een hond. Geen Sint Bernard, ik geloof dat het een vuilnisbakkie was, maar evengoed een hond.’

Ze fluisterde. ‘Wij hadden geen hond, we hadden katten.’

Hij knikte. ‘Maar die schilder je niet. En die kaarten onder zijn poten? Die lijken op de ansicht die ik laatst vond. Grappig. Je bent echt goed. Wacht, je hebt hier wat ...’

Voor ze er goed en wel op bedacht was, lagen zijn vingertoppen tegen haar wang en streek zijn duim over haar huid, iets onder haar oog. Tintelend en warm bleef het gevoel daar liggen, ook toen hij allang verdwenen was met de woorden; 'Ik ben klaar voor vandaag. Tot morgen.'

Het gevoel ligt er nog steeds. Zijn handen zijn zachter dan ze eruit zien.

Dag vier

Haar therapeut reageert overdreven enthousiast als ze haar vertelt dat ze een schilderij af heeft. Sophie zegt niets over de vingers van Aart.

Vannacht droomde ze dat het schilderij tot leven kwam en dat de hond zijn logge kop in haar schoot legde. Ze sloeg haar armen rond zijn nek en werd wakker met tranen op haar gezicht en een vreemde hitte in haar buik.

Dag vijf

De veranda is klaar en Sophie heeft vijf schilderijen af. Ze schildert wat ze ziet in haar dromen. De dikke, zachte vacht van de hond. Zijn vochtige neus. Jonge meisjesbenen met witte sokken onder een roze rok met stippen. Ansichtkaarten vol ronde letters en vreemde postzegels.

Wanneer ze een korte pauze neemt en wat eet probeert ze in de buurt van Aart te zijn. Hij werkt aan de kozijnen aan de voorkant van het huis. Bijna liefdevol verwijderd hij het rottende hout. Hij vervangt, vult op en schuurt. Niet met zo'n vreselijke lawaaimachine, maar met de hand, zoals ze zelf ook zou doen. Zijn bewegingen zijn doelgericht, maar toch teder en ze kijkt naar zijn vingers. Het plekje onder haar oog begint te tintelen. Sophie vlucht naar haar studio en begint aan haar zesde schilderij.